

Sygn. akt II UK 470/13

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku A. Z.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o rozliczenie emerytury policyjnej za rok 2010 r.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 stycznia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 7 grudnia 2011 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie A. Z. od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. z dnia 18 kwietnia 2011 r., dokonującej rocznego rozliczenia emerytury policyjnej.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 41 ust. 1 w związku z art. 41 ust. 4 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby

Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie kosztów postępowania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych, przez „ustalenie, czy po wejściu w życie ustawy z dnia 23 października 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...), a tym samym obniżeniu podstawy wymiaru emerytury funkcjonariusza, który miał dotychczas emeryturę w wysokości 75% podstawy jej wymiaru, poniżej tego poziomu, powoduje dalsze zmniejszenie emerytury na podstawie art. 41 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów prawa, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki. Skarga kasacyjna, będąca nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, realizować ma w pierwszej kolejności cele publiczne. Zgodnie z tym założeniem ukształtowane zostały także przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania. W wypadku

przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., funkcja ta sprowadza się do możliwości usunięcia przez Sąd Najwyższy wątpliwości i rozbieżności związanych z wykładnią określonej regulacji prawnej, które mogłyby w negatywny sposób wpływać na funkcjonowanie systemu prawa. Ocena występowania tej przesłanki na gruncie danej skargi kasacyjnej wymaga jednak stwierdzenia, czy dana rozbieżność lub wątpliwość rzeczywiście ma miejsce oraz jak poważny jest jej charakter.

Autor skargi nie powołał się tymczasem na żadne orzeczenia, które mogłyby świadczyć o rozbieżnościach w interpretacji przytoczonych przez niego przepisów, albowiem rozbieżność w orzecznictwie sądów, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie może być utożsamiana z rozbieżnością w sposobie interpretacji lub stosowania przepisów prawnych przez sąd pierwszej oraz sąd drugiej instancji w związku z orzekaniem w tej samej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2004 r., I PK 557/02, OSNAPiUS-wkł. 2003 nr 15, poz. 1, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2008 r., II UK 366/07, LEX nr 837072), a tylko tego rodzaju argument znajduje się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wyjaśniono też, na czym miałyby polegać poważne wątpliwości związane z wykładnią przytoczonych przepisów. Kwestia zaprezentowana jako wymagająca wykładni przepisów jest więc faktycznie powtórzeniem zarzutów podniesionych w podstawach skargi, zaś zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, poszczególne wymagania dotyczące skargi kasacyjnej z art. 398⁴ § 1 k.p.c. mają samodzielny byt, stąd niedopuszczalne jest traktowanie ich zamiennie. Stanowi o tym jednoznacznie treść ustawy, wskazująca na odmienny przedmiot regulacji. Jeśli wziąć przy tym pod uwagę, że skarga kasacyjna, jak już powiedziano, jest szczególnym środkiem odwoławczym, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, to nie może budzić wątpliwości, iż uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, że takie okoliczności w sprawie zachodzą. Tego warunku nie spełnia wskazanie na wątpliwości, które miałyby być związane z wykładnią przywołanych przez skarżącego przepisów, bez poprawnego jurydycznie

wyjaśnienia, w czym tego rodzaju trudności się przejawiają i że można uznać je za poważne.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

[aw]